

osoby z vymyšleného zločinu, učiněného pachatelem u vrchnosti, nevy-
lučuje jeho trestnou odpovědnost podle § 209 tr. z.

S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř. není
zmateční stížnost provedena po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.), na-
mítá-li, že udala-li obžalovaná u četnictva, že ji P. znásilnil, opakujíc
prý tímto výrazem jen názor svého otce, pokud se týče četnictva na
P-ův skutek, jimi jí vštípený, netvrdila tím skutkové okolnosti, které
opodstatňují podezření, že na ní P. spáchal zločin podle § 125 tr. z. Ne-
boť nalézací soud zjistil nejen, že obžalovaná udala u četnictva to, že ji
P. znásilnil, nýbrž — kromě tohoto údaje obžalované — zjistil dále, že
obžalovaná na výzvu četnictva nejprve napsala, že ji P. neznásilnil, že
se mu poddala dobrovolně, že však po chvílce řekla, že to není pravda
a udala, že ji P. zavedl do lesa, tam že na ní chtěl, aby mu byla po vůli
a když mu to odepřela, že ji povalil na zem, držel ji za ruce, že obžalo-
vaná marně křičela o pomoc, že jí P. násilím sundal kalhoty a vykonal
soulož. Podle věcného obsahu těchto údajů byly jimi obžalovanou
tvrzeny skutečnosti, které mohly opodstatnit předpoklad vrchnosti, že
P. učinil obžalovanou skutečně vykonaným násilím neschopnou, aby mu
činila odpor a že jí v tomto stavu bezbrannosti zneužil k mimomanžel-
ské souloži. Nepochybil proto nalézací soud, když ve zjištěné výpovědi
obžalované u četnictva shledal naplnění pojmu udání P-a ze zločinu po-
dle § 125 tr. z.

Čís. 6423.

Zákon o zahlazení odsouzení č. 111/1928 Sb. z. a n.:

**Vyhovují-li odsouzení, o jejichž zahlazení jde, ustanovení § 4, odst. 3
zákona o zahlazení odsouzení, není třeba, aby mezi výkonem jednotli-
vých trestů a dalším odsouzením uplynula zkušební doba, nýbrž stačí,
uplynula-li od výkonu posledního trestu.**

(Rozh. ze dne 22. prosince 1939, Zm I 603/39.)

N e j v y š š í s o u d uznal jako soud zrušovací o zmateční stížnosti
generální prokuratury k zachování zákona do usnesení krajského soudu
v N. ze dne 4. března 1939, jímž byla zamítnuta žádost Josefa A. o za-
hlazení odsouzení, takto právem:

Usnesením krajského soudu v N. ze dne 4. března 1939, jímž byla
zamítnuta žádost Josefa A. o zahlazení odsouzení z rozsudku okresního
soudu v O. ze dne 21. ledna 1926, a z trestního příkazu téhož soudu ze
dne 8. listopadu 1926, byl porušen zákon č. 111/1928 Sb. z. a n. v usta-
novení § 4, odst. 3; toto usnesení se zrušuje a soudu své stolice se
ukládá, aby o žádosti Josefa A. o zahlazení uvedených odsouzení znovu
podle zákona rozhodl.

D ů v o d y:

Ze spisů krajského soudu v N. lze seznati tento skutkový děj:

Josef A., narozený dne 10. prosince 1902, byl odsouzen okresním
soudem v O.:

1. rozsudkem ze dne 21. ledna 1926 pro přestupek podle § 411 tr. z. k pokutě 50 K, v případě nedobytnosti k trestu vězení v trvání pěti dnů; uvedená pokuta byla zaplácena dne 17. února 1926,

2. trestním příkazem ze dne 8. listopadu 1926 pro přestupek podle § 430 tr. z. k pokutě 10 K, v případě nedobytnosti do vězení na 24 hodin; uvedená pokuta byla zaplácena dne 3. prosince 1926.

Žádost odsouzeného za zahlazení obou těchto odsouzení byla k návrhu státního zastupitelství v N. zamítnuta usnesením krajského soudu v N. ze dne 4. března 1939, které, nebyvši napadeno, nabylo právní moci, a to z toho důvodu, že mezi výkonem předcházejícího trestu a následujícím odsouzením neuplynula zkušební doba pěti let, takže není splněna jedna z podmínek, za kterých lze podle § 4 zák. č. 111/1928 Sb. z. a n. povolití zahlazení více odsouzení. Důsledkem toho se krajský soud nezabýval otázkou, zda a pokud jsou splněny i ostatní podmínky, stanovené pro zahlazení odsouzení zákonem č. 111/1928 Sb. z. a n.

Krajský soud v N. však zřejmě přehlédl ustanovení § 4, odst. 3 zák. č. 111/1928 Sb. z. a n., které stanoví výjimku z pravidla, že každé jednotlivé odsouzení musí vyhovovati podmínkám § 1, odst. 1 uvedeného zákona, totiž, že za předpokladů, uvedených v onom místě zákona, nemusí mezi výkony jednotlivých trestů uplynouti celá zkušební lhůta a že stačí, když ona lhůta uplynula od výkonu posledního trestu do podání žádosti.

Jelikož šlo v tomto případě o dvě odsouzení pro přestupky a od výkonu posledního trestu uplynula doba zkušební (t. j. doba pěti roků), bylo povinností soudu, aby zkoumal žádost odsouzeného o zahlazení uvedených dvou odsouzení s hlediska ustanovení § 4, odst. 3 zák. č. 111/1928 Sb. z. a n. a řešil otázku, zda jsou splněny zmíněné další zákonné podmínky, a to zda odsouzený napravil podle možnosti škodu trestným činem způsobenou (§ 1, odst. 1) a je-li z chování odsouzeného po výkonu posledního trestu patrné, že se úplně polepšil, jakož i zda přestupky, pro které byl žadatel odsouzen, jsou nepatrného významu a nespočívají na nízké a nečestné pohnutce, a aby v tom směru učinil jemu příslušející zjištění.

Porušil proto krajský soud v N. zákon č. 111/1928 Sb. z. a n. v ustanovení § 4, odst. 3 tím, že zamítl žádost odsouzeného o zahlazení zmíněných dvou odsouzení pro přestupky jedině z toho důvodu, že mezi výkonem předcházejícího trestu a následujícím odsouzením neuplynula zkušební doba, nedbaje ustanovení § 4, odst. 3 zák. č. 111/1928 Sb. z. a n., stanovícího výjimku ze zásady, že každé odsouzení musí vyhovovati podmínkám § 1, odst. 1 cit. zák. o uplynutí celé zkušební doby, a neučiniv proto potřebných zjištění o tom, zda jsou splněny ještě další podmínky, předepsané zákonem pro zahlazení odsouzení, ač nebyl podle obsahu spisů vyloučen kladný závěr v tom směru.

Zamítavým usnesením krajského soudu v N. ze dne 4. března 1939 byl porušen zákon, a to ke škodě odsouzeného; proto bylo napadené usnesení zrušeno a nařízeno, aby soud první stolice o žádosti Josefa A. o zahlazení odsouzení znovu podle zákona rozhodl.